

Anatomia humana

AVUI TAMBÉ ÉS DIA DE FER FEINA

Jorge Bello
Metge Pediatre

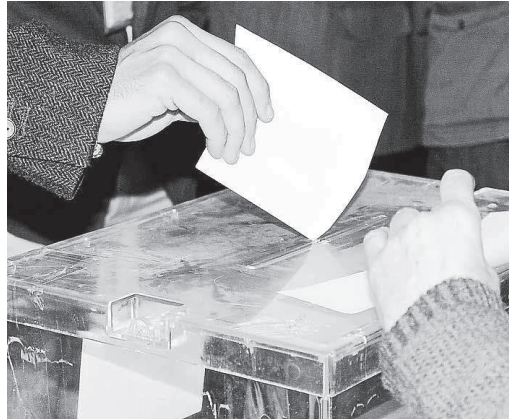
Avui és el dia de tothom que fa feines i de tothom que en busca. És per tant un dia per avançar en unes reflexions que tothom coneix i que clamen al cel. De primera s'ha d'admetre que la reforma laboral (de la qual van dir-nos que crearia feina) no ha creat ni de bon tros el nombre de llocs de feina que prometia.

Més aviat al contrari, continua la destrucció de llocs de feina i les noves contractacions són poques, a temps parcial, temporals i en precari. Tret d'algun mes anecdòtic, durant el qual la contractació va pujar una mica, l'atur continua sense control, sembla un cavall desbocat. És a dir: la reforma laboral no aconsegueix l'objectiu de crear feina.

De segona s'ha d'admetre que les retallades, de les quals van dir-nos que eren necessàries per reduir el dèficit públic, no han reduït aquest dèficit. Més aviat al contrari, el dèficit és ara més gros que fa un any, i que fa dos. Aquí tampoc la normativa no aconsegueix l'objectiu.

A la vista d'aquests resultats tinc prou arguments per pensar que són incompetents, és a dir, no són aptes per a la feina que van encomanar-los les urnes.

Les urnes, però, no les consideren

Avui hem de presentar la veritat a les mans, i les mans calloses per feines ben fetes, i hem de fer les feines que, aptes o no aptes, prou sabem que no les faran

com a res gaire important. El president d'Espanya, en la històrica però inútil sessió parlamentària del passat 8 d'abril, va dir que «el més important en demo-

cràcia no són les urnes, sinó el compliment de les lleis». Segons va comentar el mallorquí Sebastià Alzamora el dia següent, «aquest és exactament el principi damunt del qual se aguanten els règims totalitaris».

El president també hi va apel·lar a «la llei i el deure», i un parell de setmanes després vam veure atònits com la llei mira d'apartar del càrrec al jutge que va enviar un banquer a la presó. Per

haver-lo ficat dues setmanes a la presó li demanen quaranta anys d'apartar-se de la feina de jutge. No és el primer cas de jutge valerós que acaba assegut a la cadira dels acusats.

Costa de creure que aquesta sigui la llei a la qual feia referència el president, i també costa de creure que la llei sigui igual per a tothom. I ara no puc evitar la temptació de pensar que no governen ni legislen per a tothom.

En aquest context de desassossec, diferències i privilegis, i de normatives que no assoleixen l'objectiu, em pregunto quanta credibilitat tindran les paraules que escoltarem durant la imminent cam-

panya proselitista per a les eleccions al Parlament Europeu del 25 de maig.

Ara sí, ara les urnes són importants, quina ironia! Sàpiguen que la veu de les urnes, cap llei la pot callar. Hem de votar, sí senyor, tothom a votar!, perquè l'abstenció afavoreix als de sempre.

♦ **TAMBÉ EM PREGUNTO** si és pura casualitat, o dura estratègia, que algunes qüestions, polèmiques en particular, hagin passat últimament al calaix dels assumptes que ara per ara no convé de moure, perquè són poc oportuns, perquè provoquen unes urticàries poc adients al temps preelectoral.

Tal vegada sóc un mal pensat, tal vegada sóc un bocamoll, tal vegada tinc mal humor, tal vegada tinc mal de panxa i per això em sembla veure que aquest escenari blau amb nuvolets blancs de cartolina és en realitat un tel gris intens, tirant al negre.

Tal vegada és per aquesta situació de mal de panxa, espasmes impossibles de controlar, que dic que avui també és dia de fer feina, perquè en tenim molta, encara hi ha molta cosa a fer.

Però tot el que hem de fer, l'hem de fer des de la serenitat, des de la veritat, amb la veritat a la mà, amb les mans a la vista, amb la vista posada en el conjunt de la comunitat, amb tota una comunitat que recolzarà aquesta feina que si avui és necessària, demà ho serà encara més.

belo.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en cambreta

NOMBRES

Gustau Juan Benezam

Diu que les matemàtiques, els nombres, són exactes; però, ho són, realment? Si ens miram allò que diuen els mitjans de comunicació, els polítics, els mercats, crec que tenim ben qualque motiu per dubtar-ne o, com a mínim, qüestionar les interpretacions que se'n fan.

El Govern central diu que sortim de la crisi i el Govern de l'Europa, que ens governa i que no és neutral, ho confirma. I s'aporten nombres: els de l'augment del consum de les famílies - tot a l'engròs, les enganyoses mitjanes, per exemple el de la venda de cotxes, que segueix subvencionada (però açò ho diuen amb la boca petita); que s'ha creat una mica, una mica molt petoneta d'ocupació (amb la boca petita diuen que aquesta ocupació és de baixa qualitat i, amb la boca grossa ben closa, callen que l'ocupació general ha tornat tan precària que els treballadors han perdut tota seguretat i el que açò comporta de pèrdua de

Diu el Govern que hem controlat el dèficit públic i que el 2013 ha quedat just una dècima per sobre d'allò que va manar la UE, però callen que va manar la UE, però callen que amb aquests nombres no es compta allò que devem pel rescat dels bancs, que també ho hem de pagar

drets, llibertats i qualitat de vida; la llista podria ésser molt llarga, però tothom la coneix, ja); diu el Govern que hem controlat el dèficit públic i que el 2013 ha quedat just una dècima per sobre d'allò que va manar la UE, però callen que amb aquests nombres no es compta allò que devem pel rescat dels bancs, que també ho hem de pagar.

Açò me recorda l'anècdota del porter d'un equip de futbol aficionat, que havia perdut de 8 a 0 i comentava tot ufanós: llevat de set o vuit pilotes que no les he pogudes aturar i han entrat, a les altres que m'han arribat, els hi he fet una palomita i les he enviades fora. El problema és que els gols de la crisi no els han fet al Govern ni als mercats, sinó a la majoria de la pobla-

ció, de la ciutadania, si és que aquesta paraula vol dir qualque cosa encara, o si volem que ho seguesqui volent dir.

♦ **VAL A DIR, PERÒ**, que aquest Govern de la dreta ha estat més intel·ligent que l'anterior. Perquè el d'en Ro-

dríguez Zapatero, quan li va esclatar la crisi, a principi de legislatura (2008), enfora encara d'eleccions, la va negar durant dos anys i després es va trobar tan ofegat que va haver de convocar eleccions anticipades, amb el resultat que coneixem. El PP, en canvi, li va segar l'herba davall els peus quan era a l'oposició i, quan han estat al govern, s'han quedat amb tot el blat: incomplint, fins i tot, el seu programa electoral, a principi de legislatura ens van dir que la situació era molt desastrosa - i ho era - i, en nom de la promesa recuperació, ens han collat a tots dins el seu solc, dins el solc dels anònims mercats. Però, quan, tots batuts i cara alegre, arriben noves eleccions, les europees, ens ho pinten de color de rosa, amb uns nombres disfressats, que volen fer somiar pa a qui té fam.

El problema és que en aquestes eleccions -de diumenge en tres setmanes- ens hi jugam molt, massa. Perquè el Parlament europeu que elegirem - amb el vot o amb l'abstenció - tindrà molt més poder que l'actual i ens podrà determinar, en bona part, molts d'aspectes fins i tot de la nostra vida quotidiana durant anys. I açò, ara que arreu s'aixequen veus que mostren que, sense canvis profunds al sistema econòmic i social actual, la sortida de crisi serà altament insatisfactòria per a una gran massa de la població i, com deien les rondalles: sempre serem pobres.